

ပိုဒောလျန်းထေ

ရှင်ခင်လှိုင်
အိမ်ကန်
မေတ္တာစိုက်ရန်

အခန်း (၁)

(၁)

“ဟဲ့... ချစ်မြတ်နိုးဝေ၊ ခုထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား”

ကျေးဌာန်သာရကာလေးတွေ၏ တေးသီကျုံးသံနှင့်အတူ အေးချမ်းလွန်းလှသော တပေါင်းလ၏ နံနက်ခင်းမြူမှုန် ထွေးထွေးနှင့် လေနအေးကို ကျယ်လောင်သော အသံကြီးတစ်ခုက ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ။

“အလို၊ နေဖင်ထိုးနေတာတောင် မထသေးဘူးလားဟဲ့...”

ဝှမ်းစောင်ကို နားအထိ ဖုံးအောင်ခြုံပြီး ဇိမ်နှင့် ကွေးနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိုယ်က အလွန် နီးကပ်လှသော အသံကြီးကြောင့် တွန့်ခနဲ နိုးသွားသည်။ ။

“အို... ရှုပ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ ပူညံ့ပူညံ့ လုပ်တာက စပြီ”

မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းစူပြီး စိတ်ထဲက ရန်လိုလိုက်ပါသည်။ ။ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးက စိတ်အလိုမကျမှုကြောင့် ပို၍ မှုန်အစ်နေသည်။ ။

“ဟဲ့... ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုး...”

ဝဖို့ င်သော ခါးတုတ်တုတ်ကြီးပေါ် လက်စုံထောက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး

ဆိုသူ ဒေါ်တင်လှက တူမငယ်ကို ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။ ။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ... ခု ဘယ်နှနာရီ ထိုးသေးလို့ လဲလို့ ”

ပွရောင်းနေသော ဆံပင်တွေထဲသို့ လက်ချောင်း ငါးချောင်း ထိုးသွင်းပြီး တဖျဉ်းဖျဉ်း ကုတ်လိုက်သည်။ ။

“ခြောက်နာရီ ထိုးနေပြီရှင်၊ နေမြင့်နေပြီ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဝင်းမွတ်အိစက်နေသော မျက်နှာလေးပို၍ ရှုံ့တွသွားသည်။ ။ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ မျက်မှောင်လေးကုပ်ပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလည်း ခြောက်နာရီဆိုတာ အစောကြီး ရှိသေးတာ”

“ဘာ... ကျုပ်မှာ ဖြင့် ထမင်းအိုးကျက်လို့ ဆွမ်းကပ်ပြီးပြီ၊ ဘုရားဝေ ယျာဝစ္စတွေ အားလုံးလုပ်ပြီးလို့ ပရိတ်တွေလည်း အကုန်ရွတ်ပြီးပြီ ရှင်”

“အဲဒါနဲ့ မြတ်နိုးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ ”

“ဟဲ့... ဆိုင်တာပေါ့၊ နင်က ဘာလို့ စောသေးတယ်လို့ ဆင်ခြေပေးနေသေးလဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ မြည်တွန် တောက်တီးတတ်သော ကြီးဒေါ်ကြီးကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မကြာခဏ စိတ်ညစ်ရသည်။ ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း မိန်းမဝီသသင့်သလောက် ဝီသပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်လှ၏ မဟာစည်းကမ်းကြီးကိုတော့ ပြည့်ဝအောင် မလိုက်နာနိုင်ပါ။ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်သော်လည်း ဒေါ်တင်လှ၏ စိတ်နှင့် တွေ့သ

ည် က ခပ်ရှားရှား။

ဒေါ်တင်လှဆိုသော အပျိုကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော စိတ်ဓာတ်ကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ညစ်လှစွာနှင့် လိုက်နာနေရပါသည်။ ။

“ကဲ... ထတော့လေ၊ ဘာ ငေးငိုင်နေတာတုံး ကျက်သရေရှိရှိထစမ်း”

“ကဲ... ထပါပြီတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ထပါပြီတဲ့ ”

စူစူ ဆောင့်ဆောင့်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။ ။

“တကတည်း မေမေ့ထက် သူတို့ ကိုပဲ ကြောက်နေရတယ်”

ရင်ထဲမှ အသံတိတ်အငေါ်တူးတူး ရန်တွေ့သံ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်မြက အလွန် အေးဆေးစွာ နေတတ်သူပါ။ သမီးငယ်ကို ဆုံးမ သွန်သင်သည့်အခါ ဘယ်တော့မှ ပူပူဆူဆူ မလုပ်၊ လေပြည်လေအေးနှင့်သာ ဆုံးမ သွန်သင်တတ်သည်။ ။

နှလုံးရောဂါသည် ဖြစ်ပြီး စိတ်ထား သိမ်မွေ့လွန်းသော မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ လွန်စွာ ချစ်ခင် အားကိုးပါသည်။ ။ မိခင်က သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေသလို၊ သမီးကလည်း မိခင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ပါ။

“မေမေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တကယ်ကွာတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ များ မိုလင်းက မိုးချုပ် ဆူဆူပူပူနဲ့ ၊ ပါးစပ် စက်သေနတ်ပစ်သလို ပြောနေတာ၊ ကြာတော့ နားငြီးလိုက်တာ”

ဒေါ်တင်လှက အောက်ထပ် ဆင်းသွားပြီမို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်ကို အသံလေး မပွင့်တပွင့် အသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်

သည် ။

“အပျိုကြီးပီပီ ပစိပစပ်ကို များ တယ်၊ တော်သေးတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လေးလည်း အပျိုကြီး ဖြစ်ပေမယ့် သူ့လောက် ဂရီဂျောင်မနိုင်တာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်မြထက်အငယ် ဒေါ်မြင့်သောင်းက ရှိပါသေးသည် ။ သူကလည်း အပျိုကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်လှတို့လို ပူပူဆာဆာမရှိ၊ နည်းနည်းအသံတိုးပြီး နည်းနည်း ပစိပစပ် နည်းသည် ပေါ့ ။

အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကြားတွင် ညှပ်ပြီး ကြီးလာရသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဘဝမှာ လည်း မချောင်လှပါ။ စည်းကမ်းကလနားတွေများ စွာဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည် ။

အိပ်ရာမှ သွက်သွက်လေးထ၊ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဆင်းခဲ့ရလေသည် ။

“ကဲ....ကြွပါ မဖုရားလေးရယ်၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်အသင့်ပါပဲ”

အဒေါ်အငယ် ဒေါ်မြင့်သောင်းက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေးပြောလိုက်သည် ။ ဒေါ်မြင့်သောင်းကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ မျက်နှာလေး ပို၍ ရှုံ့တွသွားသည် ။

“စိတ်ညစ်တဲ့ အထဲမှာ ဒါတွေကလည်း အဓိက”

စိတ်ထဲမှာ မကျေမချမ်းနဲ့ ညည်းတွားလိုက်သည် ။ အပျိုကြီးများ ၊ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည် ။ စိတ်တိုတိုနှင့် မစားဘဲနေလျှင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ငတ်တာသာ အဖတ်ထင်မယ် ဆိုတာ သိပြီးသား။ အပျိုကြီးတွေ အကြောင်းကို နောကျအောင် သိပြီးသားမို့ နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ်နှင့် ကော်ဖီကို

အဝစားလိုက်သည်။ ။

အပျိုကြီးတွေ အကြောင်းကို သိသမှ သိပ်ကို သိပြီးသားပါ။ နှုတ်က
ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးတတ်သော်လည်း သူမအ
ပေါ်မှာ ချစ်ကြသည် ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ သူတို့ ၏ ဝသီအတိုင်း ပြော
နေတာကို ခွင့်လွှတ်စွာ နားလည်ပေးပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့
နားညည်းတာ၊ စိတ်ရှုပ်တာ အမှန်ပါ။

“စာမေးပွဲပြီးလို့ အိမ်မှာ ကူမလားအောက်မေ့တယ်၊ ဖင်နေထိုးအော
င် အိပ်နေတာပဲ”

နောက်ကျောဆီမှ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ အသံကြောင့် မျိုချလိုက်သော ပေါ
င်မုန့်က လည်ချောင်း ထဲမှာ တစ်ဆိုသွားသည် ။ အရသာရှိရှိ ပေါင်မုန့်
က ပါးစပ်ထဲမှာ ချက်ချင်း ဖွဲ့ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီ။

“မြတ်နိုးက ကူမှာ ပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ ၊ နေ့တိုင်းလည်း အိမ်အလုပ်
တွေ ကူလုပ်ပေးနေတာပဲ”

“စာမေးပွဲဖြေပြီးခါစ ပင်ပန်းထားလို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာသိလား မိမြတ်
နိုး၊ အခွင့်အရေး ပိုယူမယ် မစဉ်းစားနဲ့ ။ မနက်ဖြန်ကစပြီး စောစောထ
ကြားလား”

“ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ အသံကြီးမကြားဘဲရှိပါ့မလား၊ မြတ်နိုးရဲ့ နား
တွေတင် မကဘူး၊ ကိုယ်ထဲက ရှိတဲ့ အကြောတွေ ကလီစာတွေ အားလုံး
ကလည်း ကြားပါသတဲ့ ရှင်”

မသိမသာ နှုတ်ခမ်းလေးရွဲ့ပြီး စိတ်ထဲက ကျိတ်ကျိတ်လေး ပြောလို
က်တာပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက မြန်မြန်စားပြီး မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေ
သော ဒေါ်ဒေါ်လေးကို သွား၍ ကူညီသည် ။

(၂)

“မေမေ”

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသော မိခင်ဖြစ်သူအနားတွင် ပူးကပ်စွာ လှဲချပြီး မိခင်၏ သေးလှိုလှသော ကိုယ်ကိုဖက်ပြီး နဲ့နဲ့လေးခေါ်လိုက်သည်။ ။

“ဘာလဲ... သမီးရဲ့ ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ကြည့်ပြီး မိခင်က ပြုံးချိုစွာကြည့်ရင်း ထူးသည်။ ။

“မြတ်နိုးဝေကို မေမေ ချစ်ရဲ့ လားဟင်”

သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ဒေါ်ခင်မြက တစ်မိမိမိမိကြည့်နေရင်း ပြုံးနေသည်။ ။ ဖြူလွန်းသည် ဟု မဆိုသာသော အသားဝင်းဝင်းလေးနှင့် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ထူထဲမည်းနက်နေသော မျက်ခုံးလေးက တန်းတန်းလေး၊ မည်းနက်ကျော့ညွတ်နေသော မျက်တောင်တွေခြုံရံထားသော မျက်ဝန်းလက်လက်လေး၊ စင်းနေသော နှာတံအောက်မှ နီစွေးနေသော နှုတ်ခမ်းပုံ လှလှလေး နှစ်လွှာ။ ပြီးတော့ ပိတုန်းရောင် ထနေသော ခက်ခက်ဝေနေသည့် ဆံပင်တွေက အုပ်ဖားဖားနှင့် ခါးလယ်အထိ ပိုသားတွေလို ပျော့အိန်းညှံ

နေသည်။ ။

သွယ်လျလျ ကိုယ်လုံးလေးက ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မရင့်သေးသော အသက်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ။

ဟုတ်ပါသည်။ ။ ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသော မြတ်နိုးဝေ၏ အသက်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပင် ရှိပါသေးသည်။ ။

နုနယ်ပျိုမျှစ်ပြီး ဖူးဥနေအောင် လှလွန်းသော သမီးလေးကို ကြည်နူးလက်ဖြာစွာ ဒေါ်ခင်မြက ကြည့်နေပါသည်။ ။

“ဘာ ပြုံးနေတာလဲ မေမေရဲ့ ၊ မြတ်နိုးမေးတာ ဖြေလေ”

မိခင်၏ ကိုယ်ကို ညင်သာစွာ လှုပ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက နဲ့နဲ့လေးမေးလိုက်သည်။ ။

“ဘာလဲ သမီးရဲ့ ”

“ဟာ... မေမေကလည်း မြတ်နိုးကို မေမေ ချစ်သေးလားလို့ ”

ဒေါ်ခင်မြက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ။ ကလေးဆန်လွန်းသော သမီးကို ရယ်ချင်လွန်း၍ ပါ။

“သမီးရယ်၊ မေမေ ချစ်တာ သမီးသိသားနဲ့ ၊ ကလေးကျနေတာပဲကွယ်”

သမီးငယ်၏ ပိုးသားလို အိထွေးနေသော ဆံနွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ချစ်စနိုး ဖြေလိုက်သည်။ ။

“မေမေ့ဘဝမှာ လေ၊ ဟောဒီ သမီးလေးကြောင့် အသက်ရှင်နေရတာပါကွယ်၊ မေမေ့ရင်နဲ့ မဆုံအောင် သမီးလေးကို မေမေ ချစ်တာပါ”

“ဟွန့်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ဒေါ်ဒေါ်လေးတို့ က သမီးကို မချစ်ပါဘူး”

မျက်နှာလေး စူပုပ်ပြီး ဆောင့်အောင့်စွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောသည်။ ။

“ဟင်... အဲလို မပြောနဲ့ သမီး၊ သမီးလေးကို သူတို့ သိပ်ချစ်ကြပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က သမီးလေးကို ကောင်းစေချင်လို့ ဆုံးမသွန်သင်တာ စေတနာကို တလွဲမထင်ပါနဲ့ သမီးရယ်”

“စည်းကမ်းတွေက များ လိုက်တာ၊ ခုတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်က ခါတိုင်းထက် မချောင်ဘူး မေမေရဲ့ ”

“သမီးကို မေမေချစ်သလို၊ သူတို့ ချစ်ကြပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ ၊ နာမည် မှ ညံ့တာတောင် ကြည့်လေ ချစ်မြတ်နိုးဝေတဲ့ ”

“ဟင်... အဲဒါမေမေ ပေးတာဆို...”

“အင်းလေ... မေမေကော သူတို့ ပါ သဘောတူပြီး ပေးခဲ့တာလေ၊ ချစ်ရလွန်း မြတ်နိုးရ လွန်းလို့ ပေးခဲ့တာ သမီးရဲ့ ၊ သမီးငယ်ငယ်ကဆိုလေ မေမေ ချီရတယ်မရှိဘူး၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ချီ နေထိန်းနေတာ၊ သမီးက မေမေထက်တောင် သူတို့ ကို ပိုခင်ခွဲပါသေးတယ် ကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာကို ပြုံးချိုသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး လေသံအေးအေးနှင့် ဒေါ်ခင်မြက ပြောနေသည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ မကျေနပ်မှု ရောင်ခြည်လေး မှေးမှိန်စပြုလာပါသည်။ ။

“သူတို့ ခဗျာ သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ သမီးလေးရဲ့ တာဝန်ကို ယူခဲ့တာပေါ့၊ အိမ်ထောင် မပြုကြတော့ဘဲ၊ သမီးလေးကို ဝိုင်းချစ်ကြတယ်၊ သူတို့ က ကျွေးအမေတွေပါကွယ်၊ တာဝန်မဲ့တဲ့ လူက မဲ့ခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ ကတော့ တာဝန်ကို ယူသင့်တာထက် ပိုယူခဲ့ကြတယ်”

ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်အေးနေရာမှ နာကြည်းမှု အငွေ့ အသက်တွေ ယှက်သမ်းလာသည်။ ။

“မေမေရယ်၊ သမီးဖေဖေ အခု ဘယ်မှာ လဲ ဟင်”

ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် တင်းမာသွားသည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေသည်။ ။

“တာဝန်ခွဲတဲ့ လူအကြောင်း မမေးစမ်းနဲ့ သမီး၊ သူ့အကြောင်း မေမေ ဘာမှ မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ သိတတ်ခါစအရွယ်ကတည်းက ဖခင်၏ အကြောင်း ကို မေးတိုင်း သည် လို ခါးသီးသော အဖြေကိုသာ ရရှိမြဲပါ။ ချစ်မြတ်နိုး ဝေသည် သူမ၏ ဖခင်သည် ဦးသင်းကြိုင်ဆိုတာက လွဲ၍ ဘာဆို ဘာမှ မသိခဲ့ပါ။ သေသည် ရှင်သည် လည်း မေးလို့ မရ။ မိခင်ဖြစ်သူကို မေးမရ ၍ ကြီးဒေါ်တွေကို မေးပြန်တော့လည်း မိခင်ထက်၊ ခက်ထန်မောက်မာ သော စကားကိုသာ ကြားရသည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကြားချင်သော ဖခင် ၏ အကြောင်းများ ဘာမှ မသိခဲ့ရပါ။

ကြာတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မမေးချင်တော့ပါ။ သူတို့ ကလည်း နောက် ထပ် ဦးသင်းကြိုင် အမည်ကို မကြားချင်ဘူးဟု သံမဏိအမိန့်တွေ ချမှတ် ထားသည်။ ။

ဖခင်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ မှာ ခိုးလိုိုးခုလု ဖြစ်ရမြဲပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိတ်ဆွေ များကိုတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဖခင် သူမ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွား သည် ဟု သာသိစေခဲ့သည်။ ။

တစ်ခါမိခင်နှင့် ကြီးဒေါ်ကြီးတွေ၏ စကားကို တိတ်တဆိတ်နား

ထောင်မိသော ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် သူမ၏ ဖခင်သည် သူမအမေနှင့် ကွဲ
စဉ်က မသေသေးကြောင်းကို မဝီမပြင် ကြားခဲ့ရသည် ။ ဒါကြောင့်
ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖခင်အကြောင်း သိလိုလှသည် ။

ဖခင်၏ အကြောင်းကို သိခဲ့သော သူမနှင့် အရင်းအနှီးဆုံးသူ သုံးဦး
က တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မေးမရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေဘာကိုမှ မသိခဲ့ရပါ။

အိမ်က အုတ်နံရံကြီးကိုသာ မေးလို့ ပြုလို့ ရချင်ရဦးမည် သူတို့ သုံး
ဦးထံမှ ဖခင်၏ အကြောင်းကို မေး၍ မရပါ။

အမေနှင့် မကြည်မလင် ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မိ
ခင်နားတွင် ပင် မနေလိုတော့ပါ ဒါကြောင့် မိခင်၏ အခန်းမှ ထွက်ခဲ့သ
ည် ။

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး တစ်ဘက်ခြံရှိ ငယ်ငယ်ကတည်း ခင်ခဲ့သော ချ
စ်မြတ်နိုးဝေထက် ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသော လူမော် ထံသို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

အခန့်သင့်ပင် လူမော့်ကို ခြံထဲတွင် တွေ့ရသည် ။ ပန်းပင်တွေ ရေ
လောင်းနေသော လူမော်ထံသို့ ပြေးသွားသည် ။

“ကိုလူ..”

“ဟဲ့... မြတ်နိုးဝေ၊ ဘာလာ ရှုပ်ပြန်တာလဲ”

“ကြည့်... လူကို မြင်ရင် ရှုပ်ဖို့ ပဲ ထင်နေတာပဲ”

“စိတ်တိုနေတယ်နော် မစနဲ့ ”

“မစပါဘူး၊ ဟိုဟာလေ... နှုတ်ခမ်းက ဝက်ဖင်နဲ့ တူလို့ ဟ”

“ကိုလူနော်၊ မြတ်နိုး စိတ်တိုနေတယ်ဆိုမှ ၊ ကိုက်ဆွဲပစ်လို့ အသား

အကွင်းလိုက် ပါချင်လို့ လား”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်းက ဝက်ကနေ ခွေးဖြစ်သွားပြီ၊ တော်တယ် ကွာ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ သိပ် လုပ်တတ်တယ်”

“ကြည့်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးစူပုပ်သွားပြီး လူမော်၏ ကျောပေါ်သို့ လက်သီးတွေ အဆက်မပြတ် ကျလာသည်။ ။ လူမော်က ပထမ ငြိမ်ခံနေသော်လည်း နာလာသဖြင့် ကွေ့ပတ်ရှောင် ပြေးသည်။ ။

“လူကို စိတ်တိုအောင် စပြီး ခုမှ ဘာလို့ ပြေးတာလဲ”

“ခွေးကိုက်တာ နာလို့ ပေါ့”

“ကိုလူနော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခြေကို ဆောင့်လိုက်သလို အသံကိုလည်း ဆောင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ။ လိုက်ဖမ်း၍ လည်း မမိ၊ မောကလည်း မောမို့ ရပ်နေလိုက်သည်။ ။

စိတ်တိုတိုနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရပ်မိနေရာမှ အမြစ်တွယ် နေသကဲ့သို့ လုံးဝ မရွေ့လျားဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းမိသည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ မကျေနပ်စိတ်တွေကို တစ်စုတစ်ပြုံတည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ရုတ်တရက် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်သည်။ ။ သည် တော့မှ လူမော်လည်း ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။ အကျီစားသန်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်

“မြတ်နိုးလေးရယ်၊ ဆောရီးကွာ၊ သိပ် စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြင်နာယုယစွာဖြင့်
မေးသည်။

“သွား... ခုမှ လာချော့မနေနဲ့ ”

“လာပါ ညီမလေးရာ၊ ဟို... ခုံမှာ ထိုင်ရအောင်နော်”

အနီးရှိ ခုံတန်းဆီသို့ တွဲခေါ်သွားသည်။ ခုံတန်းပေါ်ထိုင်မိသည် နှင့်
လက်တစ်ဖက် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး တစ်ဖက်က မျက်
ရည်စတွေကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

“မြတ်နိုးလေးက သိပ် စိတ်တိုတတ်တာကိုးကွာ”

“တိုမှာ ပေါ့၊ အိမ်မှာ မေမေ့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတာ”

“ဟောကြည့်... ဒေါ်ဒေါ်မြနဲ့ စိတ်ကောက်လာတယ်ပေါ့”

“ကောက်တာပေါ့၊ ဘယ်တော့မှဆို ဖေဖေအကြောင်းမေးတိုင်း စ
ကားကို ပိတ်ပိတ်ပြောတာ၊ မြတ်နိုးမှာ ဘာဆိုဘာမှ ခုအရွယ်ထိ မသိရ
သေးဘူး”

“ဟူး...”

လူမော်က စိတ်မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းနက်နက်ရှိုက်လိုက်သည်

။

“မြတ်နိုးလေးရယ်၊ သူ့စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ မပြောတာ နေမှာ ပေါ့

”

“အို... မြတ်နိုးမှာ တော့ အဖေ့ကို စိတ်နာဖို့ ကလွဲရင်၊ သူတို့ ကြောင့်
အဖေအကြောင်းဘာမှ မသိရဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက အမြဲပြောတယ်၊ မြတ်

နိုးအဖေက တာဝန်မဲ့တယ်တဲ့ ၊ ယောက်ျား မဝီသဘူးတဲ့ ၊ မေမေနဲ့ မြတ်
နိုးကို မကြင်နာဘူးတဲ့ ”

“ဪ... မြတ်နိုးလေးရယ်”

သိပ် ခံစားနေရသော မြတ်နိုးဝေကို ကြည့်ပြီး လူမော် စိတ်မောရပါ
သည် ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် မကြာခဏသည် ကိစ္စကို သူ့ကို
ရင်ဖွင့်လာပြောလေတိုင်း လူမော် စိတ်မော စိတ်နှမ်းရပါသည် ။

“သူတို့ လည်း စိတ်မချမ်းသာကြလွန်းလို့ မပြောတာ နေမှာ ပေါ့ကွ
ယ်၊ လူကြီးတွေကိစ္စ၊ မြတ်နိုးလေးကို မသိစေချင်လို့ နေမှာ ပေါ့ကွယ်”

“တစ်ခါတစ်ခါ မြတ်နိုး သူတို့ ကို သိပ် စိတ်တိုတယ်သိလား”

“ကဲ... စိတ်တိုတာတွေ ဘေးချိတ်၊ ကိုလူ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်၊မြတ်နိုး
ဘာစားမလဲ”

“ဟင်... တကယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ကြည်ဆင်းသွားသည် ။

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို... လည်းတန်းက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားမယ်”

သုခလမ်းတွင် ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြသဖြင့် ကမာရွတ်လည်းတန်း
နှင့် မဝေးကွာလှပါ။ ကားစီးလည်း နှစ်မှတ်တိုင်၊လမ်းလျှောက်လို့ လည်း
ရပါသည် ။

“ကဲ... ဒါဆို၊သွား... အဝတ်လဲ၊ ကိုလူလိုက်ကျွေးမယ်”

ကလေးစိတ် မကုန်သေးသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အစားနှင့်
လှည့်ချော့ပြီး သူမ၏ စိတ်သောကတွေကို လူမော်က ပြောပျောက်စေခဲ့သ

ည် ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အိမ်သို့ပြေးပြီး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲခဲ့သည် ။
ကမာရွတ် လှည်းတန်းထိပ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည် ။

*

(၃)

လူမော်၏ မိခင် ဒေါ်စုစုသည် ကလေးများ ရှိခိုက် တစ်ဖက်ခြံသို့ကူး ခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်လှက ဒေါ်စုစုကို မြင်လိုက်သည် နှင့် လှမ်း၍ ပျူပျူငှာ ခေါ်လိုက်သည်။

“စုစုရေ လာဟေ့၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ပွဲ အသင့်ပဲ”

ဒေါ်စုစုက ဒေါ်တင်လှထက် အသက်အနည်းငယ် ငယ်သဖြင့် ဒေါ်တင်လှကို မမလှဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဒေါ်စုစုက မျက်နှာပြုံးချိုချိုဖြင့် သူတို့ ညီအစ်မ သုံးဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ညီအစ်မတွေ လက်ဖက်ပွဲ အလယ်ချပြီး ဘာတွေများ တိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်နိုးအကြောင်း ပြောနေတာ၊ မြတ်နိုးဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ်ပို့ရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မြတ်နိုးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေတော့၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင်၊ ကျွန်မဖြင့် ပူမိသေးတယ်”

ဒေါ်စုစုက သူပြောချင်သော စကားအကွက်ဝင်အောင် အခြေအနေ ပေါ်နင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်နှာက ဒေါ်စုစုထံသို့ ရုတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စုစုရယ် မမတင်လည်း တူမလေးက
ချောလွန်းလှလွန်းလို့ တက္ကသိုလ်ပို့ရမှာ တောင် မပို့ရဲဘူးဖြစ်နေတာ”

“မမလှရယ်၊ သမီးက တက္ကသိုလ် သိပ်တက်ချင်နေတာပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မိခင်က သမီး၏ ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်ရသည် ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် မိမိ၏ သမီးဖြစ်ပါလျက် မိမိသဘောအရ ဘယ်
တုန်းကမှ စီမံခွင့် မရခဲ့ပါ။ သည် အိမ်တွင် ဒေါ်တင်လှ၏ ဩဇာကသာ
တည်သည် မို့ သူ၏ စကားသာ အရာရောက်ပါ သည် ။

သူတို့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထား၍ သာ သူမနှင့် သမီးလေး လုံခြုံမှု
လုံစွာ နေခဲ့ရသည် ။ မဟုတ်ပါလား။

“မမလှလည်း ပို့ချင်ပါတယ်ခင်မြရယ်၊ တော်ကြာ မတော်တရော်
တွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်”

“သမီးက လိမ္မာပါတယ် မမလှရယ်”

ဒေါ်စုစုက ညီအစ်မတွေ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း သူမ၏
အကြံအစည်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အစပျိုးလိုက်သည် ။

“မမလှတို့ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်၊ ကျွန်မ တစ်ခုပြောရစေ”

“ဘာလဲ စုစုရဲ့ ”

“သမီးလေးမြတ်နိုးကို စိတ်ချလက်ချ၊ တက္ကသိုလ်တက်နိုင်အောင် မ
မလှက လုပ်ထားရင်ဖြစ် ပါတယ်”

“ဘာများ လဲ စုစုရယ်”

“ဟိုလေ... သားနဲ့ မြတ်နိုးလေးကို ကျွန်မ သိပ်နီးစပ်စေချင်တယ် မမ

လှရယ်”

ဒေါ်တင်လှသာ ဤအိမ်တွင် အခရာမို့ ဒေါ်တင်လှကို ဦးတည်ပြီး သူမ၏ ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ ။

“ဟင်... တကယ်ပဲ၊ စုစုမှာ ဒီလိုဆန္ဒရှိလား”

ဒေါ်တင်လှက မျက်နှာကြီးဝင်းပစ္စာနှင့် မေးသည်။ ။

“ကျွန်မဆန္ဒက သိပ်ဖြစ်စေချင်တာပေါ့ရှင်၊ မမလှတို့ ကို မပြောရဲတာနဲ့၊ ကြာခဲ့တာပါ”

“လူမော်လေးနဲ့ ဆို မမလှတို့ ဘာသဘောမတူစရာရှိလဲကွယ်၊ ဘွဲ့လည်း ရပြီးသား၊ ပြီးတော့... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကလည်း အတော်အသင့် အောင်မြင်နေပြီ၊ ပြီး... သူတို့ ချင်းကလည်း ရင်းနှီးပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဒါဆို မမလှက သဘောတူတယ်ပေါ့”

“တူတာပေါ့ကွယ်၊ လူမော်နဲ့ ဆို ဘာငြင်းစရာလိုလဲ”

“ဒါနဲ့ ခင်မြလည်း သဘောကကော...”

“အိုအေ... ခင်မြကလည်း သဘောတူတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား”

ဒေါ်တင်လှက ညီမငယ် မငြင်းသာအောင် ပြောလိုက်သည်။ ။

“ခင်မြနဲ့ မြင့်သောင်းလည်း မမလှနဲ့ တစ်သဘောတည်းပါကွယ်”

“ကဲ... ကျန်တဲ့ လူတွေ ဘာပြောနိုင်ကြဦးမှာ လဲ၊ ဒေါ်တင်လှကပိတ်ပြီးပြောလိုက်သည် မို့ ခေါင်းညိတ်ရုံသာပေါ့။

“ဟုတ်ပါတယ် စုစုရယ်၊ မြလည်း သား လူမော်နဲ့ ဆို သဘောတူပြီး သားပါ”

“ဒါဆို ကလေးတွေကို အသိပေးထားကြရင်ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ စုစု သားအတွက် စုစုကပြော၊ မြတ်နိုးတာဝန်ကိုတော့ မမ လှပဲယူလိုက်ပြီ”

ဒေါ်ခင်လှလည်း မငြင်းသာသည့်ကိစ္စမို့ သဘောတူကြည်ဖြူလိုက်ရ သည့်အပြင် သမီးအတွက်လည်း စိတ်အေးသလို ရှိခဲ့ရပါသည်။ ။ ချစ်သ မီးလေး ယောက်ျားအယူမှားမှာ ကို သူလည်း ကျိတ်၍ စိုးရိမ်ခဲ့နေသည် ပဲ။ မိမိလို ဘဝပျက်မှာ စိုးရိမ်လှသည်။ ။

ဥနေအောင်လှသော သမီးလေး၏ ဘဝကို အညွန့်တလူလူသာ ဖြစ် စေချင်သည်။ ။ အညွန့်မကျိုးစေချင်သည် က ဒေါ်ခင်မြ၏ အဓိကဆန္ဒပါ။ လက်ဖက် တမြည်းမြည်းနှင့်စကားဝိုင်းက စုံပြည်၍ အရှိန်ကောင်းခဲ့သ ည်။ ။

အချိန်အတော်ကြာနေပြီမှ ဒေါ်စုစု ထပြန်သွားသည်။ ။

“ခင်မြ၊ ညည်းသမီးကို နားဝင်အောင် ပြောထားနော်၊ ငါလည်း ပြော ထားမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလှ”

“ညည်းလို မတော်မတရော်ဖြစ်မှာ ငါ စိုးရိမ်တယ် ခင်မြ၊ ညည်းလို ဘဝမျိုးမရောက်အောင် ထိန်းကျောင်းပေးရမယ် သိလား၊ တာဝန်အရှိ ဆုံးက ညည်းမှာ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလှရယ်၊ ကျွန်မသမီးလေး နားလည်အောင် ဆုံးမသွ န်သင်ထားပါတယ်”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်မြသည် သမီးငယ်ကို ယောက်ျားတွေအကြော င်းမကောင်းကြောင်း ချည်းသာ၊ ယောက်ျားတွေကို မယုံစားထိုက်သော

စကားများကိုသာ သမီးငယ်၏ ခေါင်းထဲသို့ ရိုက်သွင်းခဲ့သည် ပဲ။

ဒါကြောင့်ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်းပေါင်းသာ ပေါင်းခဲ့သည် ။ ကျောင်းတွင် လှလွန်းသော ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ ချဉ်းကပ်သူများ ရှိခဲ့သော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

ယောက်ျားဆိုတာ မစားကောင်းသော အသီးလို၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေအတွက် အဆိပ်အတောက်ဟု ဒေါ်ခင်မြက ခံယူစေခဲ့ပါသည် ။

ညစာ ထမင်းစားသောက်ပြီး ရှေ့ခန်းတွင် လူစုံညီစွာထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည် က ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့ ၏ အိမ်တွင် ထုံးစံတစ်ခုပါ။

ဒီနေ့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စုစည်းမိခိုက်၊ စကားပိုင်းတွင် အဓိကခေါင်းစဉ်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိစ္စ။ ဒေါ်တင်လှက အစချီပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပြောလေသည် ။

“မြတ်နိုးကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဒေါ်တင်လှကို မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

“ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“သမီးက မကြာခင် တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှာ နော်”

“ကျောင်းဖွင့်ဖို့ က တော်တော် လိုပါသေးတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“အေး... ဒါပေမဲ့၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် တက်မှာ မဟုတ်လား”

“တက်မှာ ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့ ”

“ဒါကြောင့်မို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ အားလုံး သမီးကိုစိတ်ချရဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဘာကိုစိတ်ချရအောင်လဲဟင်”

မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး နားမလည်စွာနှင့် ဒေါ်တင်လှကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“သမီးရဲ့ ၊ အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမမှားရအောင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ကြိုစီစဉ်ထားတယ်”

“ဟင်... ဒါတွေ မြတ်နိုးဝေ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး”

မျက်စိသူငယ်လေးနှင့် သူတို့ သုံးဦးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြောင်စီစီနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

“သမီးပညာစုံတဲ့ အချိန်မှာ လူမော်လေးနဲ့ ပေးစားဖို့ ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ရော၊ စုစုပါသဘောတူ ထားပြီးပြီ”

“ရှင်...”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်လုံးပြူးပြူးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ မယုံနိုင်ပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သည် စကားကို ချစ်မြတ်နိုးဝေမယုံကြည်နိုင်ပါ။

“ကိုလူနဲ့ မြတ်နိုးကို ပေးစားမှာ ဟုတ်လား”

အံ့ဩလွန်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မေးလိုက်သည်။ ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေနားကြား လွဲနေမိသလားဟု မိမိကိုယ်ကိုပင် ထင်မိသည်။ ။

“ဟုတ်တယ် မြတ်နိုးဝေ”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ နားကြားမမှားပါဘူး၊ သဲသဲကွဲကွဲ ထပ်ကြားရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရင်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်အောင် တုန်ခိုက်လှုပ်ရှားရပါသည်။ ။ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကိုသာ ထုတ်တတ်သော ဒေါ်တင်လှကို ဘယ်လို အန်တုရမှန်းမသိတော့ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကိုလူကို ယူဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ဒေါ်တင်လှက သူမကို မကျေမနပ်ကြီး ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး ပြန်မေးသည်။ ။

“ကိုလူနဲ့ မြတ်နိုးဝေက မောင်နှမလို ချစ်နေတာပဲ”

“မောင်နှမမှ မဟုတ်ဘဲ မောင်နှမလို ချစ်နေလို့ ပြီးမှာလား”

မဝံ့မရဲနှင့် ဆင်ခြေကို ဒေါ်တင်လှ၏ တင်းမာနေသော လေသံက ဖြတ်လိုက်သည်။ ။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ် မြတ်နိုးဝေကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ နော်”

“တော် မြတ်နိုးဝေ၊ လူကြီးတွေက ကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာ ညည်းဘာမှ အတွန့်မတက်နဲ့၊ ဘာမှ ထပ်မကြားချင်ဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေအား ဟိန်းဟောက်လိုပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘာမှ ထပ်မပြောသာတော့ပါ။ ။ အမေဖြစ်သူနှင့် အဒေါ်ငယ်ကိုလည်း စစ်ကူတောင်း၍ အပိုသာဖြစ်မှာ မို့ ဘာမှ ပြောလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။ ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အပေါ်ထပ် သူမ၏ အခန်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည် ။
ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကျွေးတာ စား၊ ပေးတာယူဘဝနှင့် နေကြရသော အိမ်၏ လူ
သားအားလုံး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်ဝံ့သူမရှိပါ။

မြတ်နိုးဝေ စိတ်ညစ်၍ လဲသာ သေလိုက်ချင်ပါသည် ။

*